

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudce Ondřeje Mráky a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **P. T.**, zast. Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Ledčická 649/15, Praha 8, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 5. 2018, čj. KUJCK 68969/2018, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 9. 10. 2018, čj. KUJCK 122322/2018, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 16. 10. 2019, čj. 54 A 10/2018-55,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím ze dne 12. 2. 2018 ve znění opravného rozhodnutí ze dne 30. 8. 2018 Městský úřad Strakonice rozhodl, že se žalobce dopustil přestupku z nedbalosti podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (zákon o silničním provozu), ve spojení s § 18 odst. 4 téhož zákona. Dne 26. 2. 2017 v 11:47 hod. na pozemní komunikaci č. I/22 ul. Tyršova v obci Katovice před křižovatkou s ul. Šumavská ve směru od centra obce Katovice směrem na obec Strakonice jako řidič silničního motorového vozidla překročil nejvyšší povolenou rychlost jízdy v obci o 16 km/h. V měřeném úseku je povolen rychlostní limit 50 km/h. Policejní hlídka naměřila rychlost jízdy žalobcova vozidla 66 km/h (po odečtení možné odchylky). Za toto jednání městský úřad uložil žalobci pokutu ve výši 2 000 Kč.

[2] Žalobce se proti rozhodnutí městského úřadu odvolal. Rozhodnutím ze dne 23. 5. 2018 ve znění opravného rozhodnutí ze dne 9. 10. 2018 žalovaný odvolání zamítl a rozhodnutí městského úřadu potvrdil. Proti rozhodnutí žalovaného se žalobce bránil žalobou, kterou krajský soud zamítl jako nedůvodnou.

[3] Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. V ní předně namítá, že správní orgány při vyměření sankce řádně nezohlednily všechna zákonná kritéria, např. zavinění či způsob spáchání přestupku. Nesouhlasí ani s tím, že jako přítěžující okolnost správní orgány vzaly spáchání přestupku v obci a v čase oběda, kdy je údajně rušný provoz. Stěžovatel dále napadá výroky rozhodnutí správních orgánů obou stupňů pro nesrozumitelnost. Stěžovatel se měl podle výroků dopustit přestupku v obci, současně však správní orgány ve výrocích odkazují na § 18 odst. 3 silničního zákona, ze kterého však plyne rychlostní limit platný mimo obec. Stěžovatel nesouhlasí ani s tím, že krajský soud výroky nazíral optikou opravných rozhodnutí. Vady výroků se správní orgány snažily opravným rozhodnutím napravit až v reakci na podanou žalobu. Na zbylých devíti stranách z celkem patnácti stěžovatel vyjadřuje nesouhlas se zveřejněním osobních údajů stěžovatele a advokáta na webových stránkách NSS.

[4] Žalovaný ve vyjádření navrhuje kasační stížnost zamítnout. Z rozhodnutí správních orgánů je dle jeho názoru naprosto zřejmé, na základě jakých skutečností stanovily výši sankce. Neztotožňuje se s námitkami, kterými se stěžovatel snaží popřít význam skutkových zjištění hodnocených jako přítěžující okolnosti. Pokud jde o tvrzenou nesrozumitelnost výroků správních orgánů, z kontextu výroků je dle žalovaného naprosto zřejmé, že se přestupek stal v obci, a tedy že měl být ve výroku obsažen odkaz na § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu.

[5] NSS při posuzování přípustné kasační stížnosti dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Důvodnost kasační stížnosti posoudil NSS v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.); neshledal přitom vady, jimiž by se musel zabývat i bez návrhu.

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] Stěžovatel předně v kasační stížnosti napadá odůvodnění výše sankce. Namítá, že správní orgány při ukládání sankce nezohlednily všechna zákonná kritéria, jako je například zavinění a způsob spáchání přestupku, a neuvedly, jaké konkrétní skutečnosti hodnotily. Krajský soud se prý k této žalobní námitce nevyjádřil, jeho rozsudek má být proto nepřezkoumatelný.

[8] NSS k tomu uvádí, že podle § 12 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (srov. též § 37 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich), se *[p]ři určení druhu sankce a její výměry přihlédne k závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám a k osobě pachatele, zda a jakým způsobem byl pro týž skutek postižen v disciplinárním řízení.* Je třeba zdůraznit, že kritéria vyjmenovaná v § 12 odst. 1 zákona o přestupcích jsou demonstrativní, není ani třeba, aby správní orgány vyčerpávajícím způsobem přezkoumaly naplnění každého z nich. Účelem § 12 odst. 1 zákona

pokračování

o přestupcích je dát správním orgánům kritéria k potřebné individualizaci ukládané sankce tak, aby nebyla svévolná a pouze obecně odůvodněná (srov. obdobně rozsudek ze dne 21. 10. 2019, čj. 1 As 105/2019-36, bod 27).

[9] NSS je přesvědčen, že správní orgány při výměře sankce přihlédly ke všem relevantním okolnostem, které vyšly v posuzované kauze najevo, a vyšší sankce přesvědčivě zdůvodnily. Se stěžovatelem předně nelze souhlasit, že správní orgány nezohlednily formu zavinění. Městský úřad na s. 6 rozhodnutí ze dne 12. 2. 2018 posoudil zavinění jako nedbalost nevědomou. Zavinění hodnotil ku prospěchu stěžovatele v nejmírnější formě.

[10] Při hodnocení výše sankce však městský úřad zohlednil též přítěžující okolnosti. Městský úřad na s. 6 rozhodnutí ze dne 12. 2. 2018 výslovně uvedl, že přihlédl „*k místu, kde bylo vozidlo naměřeno, protože se jedná o místo v obci, kde se může vyskytovat větší pohyb osob, a dále k tomu, že se jednalo o rušnou denní dobu, kterou poledne bezpochyby je*“.

[11] Podle stěžovatele správní orgány hodnotily nesprávně jako přítěžující skutečnost, že se stal přestupek v obci. Stěžovatel podotýká, že tato skutečnost je již znakem příslušné skutkové podstaty, a jedná se tedy o porušení tzv. zákazu dvojího přičítání. Až krajský soud prý v tomto ohledu poprvé konkretizoval, že v místě spáchání přestupku je křižovatka, přechod pro chodce a chodník. Krajský soud však podle stěžovatele nemůže za správní orgány domýšlet důvody pro uložení přísnější sankce. Nebylo prý navíc prokázáno, že by v daném místě přestupku byl vyšší výskyt chodců, než je pro obec standardní.

[12] S argumentací stěžovatele se NSS nemohl ztotožnit. Z výše citované pasáže v rozhodnutí městského úřadu ze dne 12. 2. 2018 vyplývá, že jako přítěžující okolnost nehodnotil jen obecný fakt, že stěžovatel spáchal přestupek v obci. Městský úřad poukázal na to, že k přestupku došlo v konkrétní části obce, kde lze očekávat vyšší pohyb osob. Tato specifická skutečnost není součástí skutkové podstaty stíhaného přestupku, a proto nemohlo jít o porušení tzv. zákazu dvojího přičítání. Závěr městského úřadu má oporu v záznamu o přestupku založeném na č. l. 4 správního spisu, na kterém je vyobrazeno vozidlo stěžovatele v době spáchání přestupku. Vozidlo projíždí obydlanou zástavbou s chodníkem pro chodce, na snímku se nachází též přechod pro chodce a křižovatka (dle příslušného dopravního značení). V takové části obce je třeba předpokládat vyšší pohyb osob, než tomu bude například v nezastavěných částech obce, průmyslových zónách atd. NSS se vzhledem k výše uvedenému neztotožnil s námitkou stěžovatele, že by krajský soud za správní orgány nepřipustně domýšlel důvody pro vyměření sankce.

[13] NSS nepovažuje za vadu ani to, že správní orgány zohlednily jako přítěžující okolnost též dobu spáchání přestupku. Stěžovatel přestupek spáchal v neděli přesně v 11:47 hodin. Podle stěžovatele je obecně známo, že přes poledne není hustý provoz, dopravní špička je obvykle ráno před 8. hodinou a poté až kolem 15. až 16. hodiny. V neděli je prý obecně na pozemních komunikacích méně vozidel a chodců, a nadto byl čas oběda. Stěžovatel namítá, že správní orgány neuvedly, jaký provoz skutečně panoval v době spáchání přestupku.

[14] Tvzení stěžovatele NSS považuje za účelová. Stěžovatel spáchal přestupek v obvyklé denní době, kdy většina lidí žije aktivně. Lze tedy očekávat rušnější provoz či

pohyb osob v okolí vozovky, než je tomu například v nočních hodinách. Přestupek spáchaný v podobnou denní dobu má tedy nepochybně vyšší ohrožovací potenciál než přestupek spáchaný v noci. Dobu spáchání přestupku lze proto nepochybně vnímat jako přitěžující bez ohledu na to, že v neděli v čase oběda zřejmě nebude tak silný provoz jako ve všední dny v době dopravní špičky.

[15] Tyto závěry vychází z podstaty věci (jde o tzv. notoriety) a NSS považuje za nadbytečné dokazovat, jaký přesně byl v daném místě a čase provoz vozidel a výskyt chodců. K obdobným závěrům ostatně dospěl již krajský soud v bodech 34 až 36 napadeného rozsudku. Jeho závěry NSS neshledal nepřezkoumatelnými ani nesrozumitelnými, jak tvrdí stěžovatel v kasační stížnosti.

[16] NSS podotýká, že podle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu se za přestupek posuzovaný v nynější kauze uloží pokuta v rozmezí od 1 500 Kč do 2 500 Kč. Městský úřad rozhodnutím ze dne 12. 2. 2018 uložil stěžovateli pokutu ve výši 2 000 Kč. S ohledem na konkrétní skutkové okolnosti je NSS přesvědčen, že správní orgány postupovaly správně.

[17] V další kasační námitce stěžovatel napadá výroky rozhodnutí správních orgánů obou stupňů pro nesrozumitelnost. Poukazuje na to, že na jedné straně se měl dle výroků dopustit přestupku v obci, na druhé straně výroky obsahují odkaz na § 18 odst. 3 silničního zákona, který upravuje rychlostní limity platné mimo obec. Stěžovatel uvádí, že vady výroků správní orgány napravily v opravných rozhodnutích teprve až po podání žaloby. Dle stěžovatele je postup správních orgánů protiústavní, protože neproporcionálně zasahují do právní jistoty a narušují dobrou víru stěžovatele - správní orgány *ex post* opravily vady rozhodnutí a z původně důvodné žaloby učinily žalobu nedůvodnou. Je-li prý takový postup možný, měly by být přiznány stěžovateli náklady soudního řízení, jelikož žaloba byla podána zjevně důvodně. Podle stěžovatele se nadto nemohlo jednat o opravu vady výroku, neboť opravovaná vada nebyla „zřejmou nesprávností“ ve smyslu § 70 správního řádu. Toto ustanovení neslouží k nápravě právní vady, o kterou se v daném případě jednalo.

[18] NSS předně nesouhlasí se stěžovatelem v tom, že oprava odkazu na zákonné ustanovení ve výrocích správních rozhodnutí nespádala do kategorie „zřejmých nesprávností“ (§ 70 správního řádu). Z kontextu výroků je evidentní, že se stěžovatel dopustil správního deliktu v obci. Správní orgány ve výrocích přesně popisují konkrétní místo obce Katovice, kde stěžovatel překročil nejvyšší povolenou rychlost. Současně uvádí, že v měřeném úseku je obecnou úpravou povolena maximální rychlost jízdy 50 km/h. Stěžovateli byla po odečtení odchylky naměřena rychlost 66 km/h. S ohledem na skutkové okolnosti popsané detailně ve výrocích je zřejmé, že odkaz na § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu je nesprávný. Toto ustanovení upravuje maximální rychlost jízdy mimo obec. Je zjevné, že toto ustanovení na posuzovanou věc nedopadá a že správně měl být ve výrocích obsažen odkaz na § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, který obecně povoluje rychlost jízdy v obci nejvýše 50 km/h. Správní orgány tedy byly oprávněny v posuzované kauze postupovat dle § 70 správního řádu a vydat o zřejmých nesprávnostech ve výroku opravné rozhodnutí.

pokračování

[19] Na posouzení věci rovněž nemohl nic změnit argument stěžovatele, že je nežádoucí, pokud rozhodnutí napadené žalobou u správního soudu může být teprve následně opraveno podle § 70 správního řádu (srov. obdobně rozsudek ze dne 19. 12. 2013, čj. 4 As 95/2013-35, bod 16). Opravením zjevné nesprávnosti nebylo žádným způsobem zasahováno do posouzení věci samé a následná oprava meritorního rozhodnutí nezpůsobila stěžovateli újmu v řízení před krajským soudem. Stěžovatel sice v žalobě napadá nesrozumitelnost výroku, v další části žaloby však vychází z toho, že je stíhán podle skutkové podstaty upravující nejvyšší povolenou rychlost jízdy v obci a snáší v této souvislosti konkrétní argumentaci (srov. bod 7 žaloby). NSS se neztotožnil s tvrzením stěžovatele, že správní orgány mohly do podoby rozhodnutí po podání žaloby zasahovat již jen způsobem, který žalobce (stěžovatele) uspokojí (§ 62 s. ř. s.). Ustanovení § 62 s. ř. s. na posuzovanou věc nedopadá a skutečnost, že krajský soud podle tohoto ustanovení nepostupoval, nebránilo nabytí právní moci opravných rozhodnutí.

[20] S ohledem na vše výše uvedené proto NSS zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta poslední s. ř. s.).

[21] K nesouhlasu s vyvěšením osobních údajů advokáta na internetu NSS uvádí, že nejde o kasační námitku. Lze jen uvést, že způsob, jakým NSS standardně zveřejňuje anonymizované verze rozhodnutí na svých webových stránkách, neporušuje právo na ochranu osobních údajů či soukromí stěžovatele ani advokáta Mgr. Václava Voříška. Jak již NSS mnohokrát uvedl, pokud „*se Mgr. Václav Voříšek cítí být poškozen, je-li spojován se způsobem, jakým vykonává advokacii, nelze příčiny takových jeho domněnek spojovat se skutečností, že soudy zcela v souladu s platnými právními předpisy zveřejňují ve svých rozhodnutích jeho údaje, vystupuje-li v postavení advokáta a zástupce účastníka řízení*“ (viz usnesení NSS ze dne 25. 5. 2017, čj. Nao 175/2017-161, obdobně srov. rozsudky ze dne 27. 3. 2019, čj. 2 As 383/2017 - 46, ze dne 17. 1. 2019, čj. 10 As 321/2017-38, ze dne 5. 12. 2019, čj. 10 As 283/2019-36, bod 23, a mnohé další).

[22] O náhradě nákladů řízení rozhodl NSS podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. dubna 2020

Zdeněk Kühn
předseda senátu